

En överlevandes vittnesbörd
- - - - -

Delfina Maya, salvadoranska, 38 år, den enda överlevanden från Mazotesbymassakern i distriktet Morazan, nordöst om El Salvador den 11 och 12 december 1981. Bakom handlingar stod Atlacatl Brigaden, San Miguel och Usukután regementena. Delfina Maya har givit följande berättelse till en europeisk journalist om det massiva folkmord av befolkningen på denna plats.

Delfina berättar:
- - - - -

De kom på kvällen: de ställde upp oss på rad och tog ifrån oss alla våra pengar. Detta var den 11 december på kvällen. Den 12e, klockan 5 på morgonen, ställde de upp oss på rad igen. Männerna stängde de in i kyrkan och oss i Alfredo Márquez hus han som har det stora huset i Mazote. Huset av soltorkat tegel. När de stängde in oss fick vi ge dem våra guld kedjor och pärlor. Några tog de ifrån först och då sade jag att de skulle bli mördade eftersom de redan hade blivit ifråntagna sina grejor. De var 5 som visiterade oss.

Först dödade de männen. Kl 12 ställde de männen framför kyrkan, band och mördade dem. Vi hörde och såg hur de mördades genom ett litet fönstret. Det var ungefär 84 män. Vi räknade dem. Sen drev de barnen till bergen. Och sen började dem med kvinnorna. Det var ca. kl 15.30 på eftermiddagen.

Kl 18.30 var de nästan färdiga. Jag vet inte hur många kvinnor det var, men det var många. Mig tog de ca. kl 18. De tog ifrån mig en dotter och ställde mig på platsen där de höll på att mörda. De ställde upp oss på rad. Vi var 8 st. Då satte jag mig på huk, så där, och gömde mig bakom en tall och ett litet äppelträd. Jag lyfte en gren från äppelträdet, bara med fingret för att de inte skulle upptäcka mig. Jag sade till mig själv: "hoppas de där mördarna inte ser mig." Och jag var så orörlig som möjligt för att de inte skulle upptäcka mig. Alla kvinnor grät och då besköts dem med maskingevär och slängdes i högar och brändes. Och jag såg allting.

Och då hämtade dem de andra kvinnorna. Mot slutet hämtades kvinnor med barnen och allt. I brasan såg jag hur barnen grät, eftersom de inte hade dödat dem tillräckligt.

När de mördade alla kvinnor, satte de sig ner och tittade på kvinnorna medan de satte eld på dem. De satte sig mitt emot varandra, precis

som ni och jag gör nu och började prata om hur många de hade dödat var och en. Och då sade en:

- "Jag har dödat ca. 14 kvinnor och 8 män och löjtnanten vill att jag ska döda barn, men jag dödar inte barn, därför att jag tycker inte om det." "Kvinnor ja, eftersom de vet varför de lider, som männen..."

- "Men säg mig - sade den andra- löjtnant Ortega sade till dig att du måste döda barn. Annars, ska han döda dig."

- "Men jag dödar inte barn, fast de dödar mig."

Och då kom en annan och sade:

- "Vem av er säger sig inte vilja döda barn och vill bli skjuten?"

Och jag tänkte han skulle göra det på en gång. Och då den som hade sagt att han inte skulle döda barn sade till den andra:

- "Kom nu då och döda barn, men innan dess ska vi titta vad som kommer ifrån brasan. Eftersom det från brasan kan komma en trollkarl."

Efter en stund sade han:

- "Nej, det kommer ingenting. Kom då till skrapning."

Då gick dem och lämnade några vakter kvar. Och jag sade till mig själv: nu är det bäst att jag går härifrån. De två soldaterna som gick började döda barnen och alla barn grät. Mina två stora döttrar skrek till mig och sade: - "Mamma.., mamma.., de håller på att döda oss..." Och jag, vad kunde jag svara? Och alla mina tre barn skrek och den minsta bara grät. Och då gick dem, några för att döda flera barn och några för att genomsöka husen. Då vakten hörde att dem hade slutat skrapningen gick han.

Jag släppte loss mitt hår och gick till vägen. Eftersom det var några djur på vägen, några grisar och kor och mina kläder var vita kröp jag över gatan och gömde mig i en äppelplantering. Jag satte mig där till kl 11. Då kröp och kröp jag. Men eftersom äppelplanteringen var så mörk, fick jag gå till en ljusare plats och de började skjuta mig från båda sidor. Jag sprang och sprang tills jag gömde mig. Jag somnade och stannade där till nästa natt. Sen gick jag till ett annat berg och tre nätter gick jag för att komma ifrån dem. Jag kom till ett annat hus som också var mitt och där var en kompis med mina andra barn som är äldre. Soldaterna var ca. 80 st. och de mördade barnen var ca. 282. De mördade 4 av mina barn. 4 barn och min man. De dödade dem...

(Ur "Punto Final" januari 1982. Översatt av Astrid Stoeckel)